

Chuyện Tình Chiếc Nhẫn Cỏ (Thành kính tặng một cuộc tình)

Anh yêu quý,
(*) lời khẩn nguyện của nàng đêm 30/4/1975.

Đêm nay... ngày giỗ đầu của anh, em thành khẩn thắp nén hương cầu nguyện cho anh, cho em, cho cuộc tình chúng mình sẽ mãi mãi còn trong nhau như thuở nào. Trong cõi tận cùng vô hình nào đó... xin anh chứng giám cho lòng em... vẫn muôn đời tha thiết... yêu anh.

Chiếc nhẫn cỏ anh trao trong buổi hôn lễ tuổi ấu thơ em vẫn còn cất giữ, quyến luyến, và nâng niu như một ưu vật vô giá với em. Anh biết không... đã từ lâu em mong mỗi sẽ có một ngày chính anh... Vâng, chính anh sẽ đeo vào ngón tay em chiếc nhẫn hôn ước đầu tiên trong đời. Nhưng đến nay điều mong ước duy nhất trong em đã thành vô vọng... vì chúng mình đã muôn trùng âm dương cách biệt.

Anh ơi! Đêm nay em rất mãn nguyện đeo vào tay chiếc nhẫn cỏ của trò chơi đám cưới chúng mình hôm xưa để chính thức được trở thành người phối ngẫu của anh... chắc anh không nỡ chối từ?

Anh yêu quý! Tình anh luôn mãi dạt dào trong em. Bóng anh vương mắc trong không gian lồng lộng, trong tâm tưởng, và cứ mãi ẩn hiện chập chờn trong giấc ngủ hằng đêm. Nước mắt của em hầu như đã cạn kiệt để tưới thêm vào cho cuộc tình đau đớn vì chia cách của chúng mình. Anh yêu quý ơi! Em lại không ngăn được cảm xúc nữa, trái tim chừng như bị bóp nghẹt và loạn nhịp.

Khẩn nguyện anh trong tiếng nấc nghẹn ngào... anh có còn nhận ra được cô dâu nhỏ yêu dấu của anh không? Đôi mắt sâu lóng lánh của anh đang nhìn như xoáy vào tận hồn em... đánh thức những khát khao thèm muốn của tình anh trong em. Đúng vậy! Em rất thèm... thèm vòng tay anh... vòng tay ấm áp cứng rắn để ôm ấp và dìu bước em trên đường đời. Cười đi anh, nụ cười hiền hòa của chú rể ngày xưa thẹn thùng bên cô dâu nhỏ khờ khạo. Em... em nhớ quá... muốn được trở về vùng kỷ niệm... để không nghe mất anh... để không còn những giọt nước mắt cô đơn nhày nhụa trong cuộc sống...

Súng đạn lại gầm thét đâu đây... hỏa châu lại thấp... cả bầu trời rực sáng.
Anh ơi! Em sợ... sợ lắm...

**kỷ niệm xưa... nào trốn tìm, trò khế
nhỏ luôn cười dặn mai đối trò chơi
"đám cưới quê"... anh, nhỏ viết thiệp mời
bằng lá dại trong vườn... ơi khờ thật!**

**ngày hôn lễ chú rể đi chân đất
ngày cạnh dâu vương miện tím hoa cà**

mừng vu quy chẳng có bà con qua
chỉ hai đứa... quà là chùm hoa súng...

vì bất chước nên chú rể lúng túng
nhẫn cô dâu không có để đổi trao
ngắt vội chùm cỏ gà mọc xinh xao
kết thành chiếc nhẫn cỏ tình... dâng tặng

nhẫn trao rồi... nhưng hơi to nên chẳng
đeo vào tay cô dâu mới ngây thơ
khẽ bảo rằng: "nhỏ sẽ cất để chờ"
"ngón tay lớn sẽ đeo vào nhưng nhớ"...

tháng năm trôi theo tuổi đời bở ngỡ
trò trẻ thơ tưởng đã nhạt phai thôi
"thằng nhỏ khờ" nhà cạnh lớn nhanh rồi
và "con bé thất bín" xưa đương nụ...

đêm hằng đêm nàng ngắm nhìn nhẫn cũ
màu cỏ xanh nay khô héo vẫn ứa
ước mong người kết nhẫn cỏ ngày xưa
đeo vào tay thẹn thùng thuở nào cưới...

rồi chinh chiến bạo tàn mùa đỏ lửa
"chàng láng giềng" cũng vội vã tòng quân
giữ quê hương đâu xá nỗi gian truân
bằng lửa đạn... lòng vẫn "cô hàng xóm"

trận cao nguyên rồi đồng tháp bì bõm
ngày lẫn đêm sẵn quân giặc dã man
định mệnh như sắp sẵn đón chờ chàng
đêm bão táp... một anh hùng ngã ngựa...

tin đưa về... bầu trời hừng ánh lửa
lệ trào tuôn nàng khóc tiễn người thương
tình vẫn vương chưa cạn tỏ mối giường
chừ đôi ngả... âm dương đành cách biệt

lòng đau thương biết nói sao cho xiết?
"cưới nhau rồi... anh sẽ mãi chồng em"
"nhẫn cưới đây... em đeo nhé anh xem"
"tình anh sáng... tim em chừ khép kín..."

thân thiếu phụ một mình thêm bịn rịn
chất chiu từng kỷ niệm tuổi ấu thơ

chiếc nhẫn cỏ nâng niu tình thuở đó
bóng chập chờn thương nhớ suốt năm canh

thấm thoát đến ngày giỗ đầu... sương lạnh
thấp hương nàng khẩn nguyện linh hồn anh (*)
cũng đêm nay... súng nổ khắp thị thành
quân khát máu đang trở về "giải phóng"...?

phút kinh hoàng nước nhà như giao động
theo đoàn người... nàng vội xuống thuyền con
thân héo hon cùng nhẫn cỏ cỏn con
là tất cả hành trang tìm lối sống...

sấm sét chập chờn... trùng dương dậy sóng
bóng thuyền con lặn ngụp giữa phong ba
thuyền đã đi... đi đã rất là xa
cơn giận dữ... biển khơi chưa nguôi động

thật ác nghiệt! lúc nàng đang mơ bóng...
con sóng chồm cuốn mất tấm tình chung
biển vẫn như điên... gào thét náo nùng!
chiếc nhẫn cỏ... bập bênh sóng vùi dập ...

Vu Sơn

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/VuSon.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM